kurb kui valus, sest siis ei saa meie enam kunagi lennata ja muutume lihtsateks sipelgateks.“

„Tahan sind aidata, väike Sinivalli neitsi. Põgeneme veel täna öösi!“

„Ei, seda ei tohi. Sind armastatakse kui kuulsat Rohelise Päikese Maa mängijat ja mind vihatakse kui võõralt lõhnavat olendit. Ela hästi!“ hüüdis ta ja kadus kiiresti punanahksete tiibneitside hulka, kes parajasti olid lõpetanud söömise, et asuda jälle lossi.

„Mängi meile midagi!“ hüüdsid punanahksed tiibneitsid Timsit ümbritsedes. Timsi nõustus kohe. Välkkiiresti levis teade, et õhtul mängib koobassaalis kuulus Rohelise Päikese Maa kunstnik. Päikese loojenemise ajal kogunesid töölised suurde koobassaali. Varsti tulid tiibneitsid, hõljudes kergelt nagu lennus.

„Tahan teile mängida imekaunilt, kuid nõuan mängu eest seekord tasu!“ ütles Timsi tiibneitsidele.

„Ja mis see oleks?“ pärisid imestlevalt näitsikud.

„Kinkige Sinivalli näitsikule tiivad, ärge murdke neid.“

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 87